

Els últims nens lliures

Les rieres del Baix Empordà passen mitja vida seques o enllotades. Les èpoques més bones per sucari els peus són la tardor entrada i la primavera diguem-ne tota. Els anys plujosos les rieres s'estiren fins a finals de juny. Per tornar a veure-les en marxa has d'esperar els aiguats de novembre, que venen a cavall de les llevantades.

Una altra característica de les rieres baixempordaneses és que no formen gorgs. La riera de Salenys és la més garrotxina de totes. Presenta unes petites gorges que tenen mèrit, si parem compte que les Gavarres, des d'on baixa, són seques de debò. I s'ha acabat. Els oriüds coneixem algun altre gorg, sovint ben amagat, en tot cas basses de poca envergadura, someres i plenes de mosquits.

Si en un gorg no t'hi pots llençar de cap no és un gorg.

Però aquest any ha plogut Déu n'hi do i a les Gavarres i als contraforts de Begur hi ha força aigua. Dilluns passat vaig dur uns amics a banyar al riu. És un dir. Al Baix Empordà banyar-se al riu només es pot fer al Ter. Els vaig dur a un gorg que no diré on és. Després els aborígens se'm queixen que trafico amb els secrets del país i tenen raó.

Ens hi vam capbussar. No era una bassa cristal·lina, esclar. Però s'hi podia nedar i tot, sense tocar a terra. Quan hi vam arribar hi havia gent del rodal. Un home solitari, assegut arran d'aigua, mentre el seu gos es llençava a si mateix la branca de jugar i es remullava. Un veí del poble que tampoc no diré de quin poble es tracta, bosquetà empedreït. I tres vailets que havien vingut en bicicleta, uns dos quilòmetres i mig, tot aprofitant que ara les escoles fan jornada intensiva i les tardes són més llargues. El més gran té dotze anys i viu en un mas.

Ens vam banyar, vam prendre el sol a les lloses, vam enraonar amb la petita congregació del gorg. Ens va sorprendre la quantitat de barbs, i la grandària, peixos que d'aquí dues setmanes ja no hi seran.

La Natura desperta el filòsof que tothom tragina al cap. És culpa dels sentits. El gust de llot, el sol a la pell, la sonsònia de les llagostes i les pampallugues a l'aigua i entre les branques. Vam destapar la reflexió i ens vam plànyer, poc, amb civisme, de nosaltres mateixos. Som pares i mares que vam créixer com els nanos del gorg, però que pel que sigui hem decidit reproduir-nos en ciutats. Les bicicletes esterrecades a la riba, els tres amics lliures de marcatge, molls els calçotets, l'estampa ens va estovar. Algú va dir «vet aquí els últims nens lliures.» Vam exagerar. Els nens són tot enfora. Es giren endins quan els arriba l'adolescència. Vull dir que creixis on creixis te les empesques per a l'aventura domèstica. El que de veritat ens va aplanar és que nosaltres, de nens ja no en som.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/06/17/ultims-nens-lliures/919494.html?utm_source=rss